

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 1 - Een Kinderhart Is Snel Vervuild

De schuifdeuren van het McDonald's restaurant openden zich uitnodigend en een zoetige, bijna tastbare vleeslucht gevuld met golvende stukjes onzichtbare gespreksstof walmde naar buiten. Het ranzige aroma loste op in de koele voorjaarslucht, in een dappere poging de gehele aardse atmosfeer te verzadigen met de pure essentie van McDonalds.

Arie knipperde even onbewust met de ogen toen de nevel hem bereikte en nam een laatste, diepe teug van zijn joint, alvorens die uit te drukken in de vriendelijk toegestoken hand van de levensgrote Ronald McDonald-pop.

Een ogenblik verbeeldde hij zich dat er een nauwelijks merkbare siddering door dat logge keramische lijf trok. Hij verwierp het idee bijna onmiddellijk weer als afkomstig van zijn beneveld brein, maar toch... Arie had de afgelopen maanden al veel van deze flinke jongens op dezelfde symbolische wijze mishandeld en hij genoot telkens weer van het korte sissende geluid van de verbrandende verflaag. Nooit eerder echter, had hij het gevoel gehad Ronald echt pijn te doen.

Arie keek op naar het bekende beschilderde gezicht; het gezicht dat schreeuwde: **JEUGDTRAUMA!**

Het had hem vele jaren terug triomfantelijk lachend aangezien, nadat hij in het bijzijn van zijn vriendjes het beeld bij wijze van onschuldige grap een harde stomp in de maagstreek had gegeven. De poging om de gastjes van zijn negende verjaardag te imponeren was beslist ongeslaagd te noemen. Arie had bij zijn onbesuisde daad van infantiele agressie alle vingers van zijn rechterhand gebroken en was in een machteloos schreien uitgebarsten.

Liggend op de grond in een delerium van pijn en schaamte had hij opgezien naar *dat* gezicht.

Ronald had hem vanachter zijn koude masker toegegrijnsd toen zijn vriendjes hardhandig het geld afpakten dat zijn moeder hem voor zijn McDonalds verjaardagsfeestje had meegegeven. Lachend renden ze weg om "zonder die rottige Arie" te gaan voetballen. Eenzaam en vernederd bleef Arie liggen aan de lemen voeten van de grijnzende reus.

Tot op de dag van vandaag was het zwerende litteken dat dit incident had achtergelaten op Arie's ziel niet genezen. Nu leek datzelfde gezicht, dat geschilderde visioen uit de verdorven geest van de gecorrumpeerde kunstenaar, te huilen in machteloze pijn en woede.

Veel mensen zouden van nature na zo'n beschamend voorval eenvoudigweg besloten hebben nooit meer een voet te zetten in de McDonald's, maar zo zat Arie niet in elkaar. Een boycot was veel te gemakkelijk en zou geen verlossing bieden uit het oude leed, dat als een bankschroef zijn gehele denken beklemde.

Arie was er van overtuigd dat een voortdurende confrontatie met de directe oorzaak van de intense triestheid van zijn leven hem ooit de verlichting zou schenken die hij zo wanhopig zocht.

Met een wat week gevoel in zijn maag schoof Arie langs het gehate beeld en stapte naar de balie. Een zwaar bepukkelde puber schuifelde achter de melkschudmachine vandaan en keek hem met lege ogen aan. Ondanks zijn veelvuldige bezoeken aan diverse restaurants was Arie er nog steeds niet in geslaagd het rangonderscheidings- systeem van McDonalds te doorgronden.

Hij wist dat het rode petje onderdeel was van het uniform van de lagere rangen en dat witte overhemden duiden op een middenkaderfunctie, maar de fijnere nuances van de diverse stropdassen en speldjes ontgingen hem nog. De rood-wit gestreepte bloes zonder petje tegenover hem vertegenwoordigde wellicht een voor Arie onbekende schakel in de McDonalds-hierarchie.

"Mag ik u helpen?" vroeg de slungel hem met de bekende geforceerde vriendelijkheid en keek hem vragend aan.

"Moet jij geen petje op?" beet Arie de puber toe.

Het onschuldige slachtoffer van Arie's stille wrok tegenover alles wat McDonald's heette keek hem even verbijsterd aan, verschoot van kleur en verplaatste een verfrommeld rood petje ijlings van zijn achterzak naar zijn met blond schaamhaar bedekte kruin.

"Als ik door mensen zonder petjes bediend wilde worden ging ik wel naar een echt restaurant." mompelde Arie binnensmonds.

"Sorry?" vroeg het leeghoofd zenuwachtig. Zuur glimlachend leunde Arie over de toonbank.

"Een Happy Meal met Verrassing, een Fanta en een Big Mac, alstublieft." herhaalde hij.

Opgelucht keerde de sukkel zich om naar de machines achter hem om de bestelling bij elkaar te zoeken. Na een snelle blik om zich heen graaide Arie twee handenvol rietjes uit de daartoe bestemde bak en propte deze snel in zijn binnenzakken. Toen de puber met de maaltijd terugkeerde kwakte Arie nonchalant een geeltje op de balie.

"Laat de rest maar zitten." knikte hij vriendelijk.

"We mogen helaas geen fooien aannemen" antwoordde de jongen teleurgesteld.

"Ach ja, dat is waar ook..." antwoordde Arie terwijl hij met een sardonische grijns zijn wisselgeld in ontvangst nam. Zachtjes voor zich uit fluitend zocht hij een plaatsje in een hoek van het restaurant op.

Met een vertroebelde blik knaagde Arie wat aan zijn Big Mac en speelde gedachteloos met het plastic Mickey Mouse-poppetje dat ongevraagd aan zijn "Happy Meal" was toegevoegd.

Tijdens vorige bezoeken had hij zich tevreden gesteld met het heimelijk bevuilen van het meubilair. Als Arie zijn traditionele Happy Meal had genuttigd pakte hij stiekem de vette resten van het maal met een servet bijeen en smeerde ze, schichtig om zich heen kijkend, in gelijkmatige halen uit over het oppervlak van tafels en stoelen. Als hij buitengewoon slecht gehumeurd was, mocht hij na de maaltijd graag ernstig misbruik maken van het toilet.

Hoewel deze dwangmatige handelingen hem altijd weer een zekere mate van bevrediging boden, bleef Arie toch, soms bijna onbewust, zoeken naar een ongrijpbaar iets dat hem de ware verlossing zou brengen.

Verstoord keek Arie op uit zijn gepeins. Aan de andere kant van het restaurant gaven een aantal schreeuwerige kinderen in de ballenbak van "Het Ronald McDonald Kinderparadijs" uitbundig gehoor aan hun onbegrijpelijke jeugdige driften. Met een gevoel van groeiende ergernis wierp Arie vernietigende blikken in de richting van het irritante kroost.

Hij begreep ook wel dat dit het jeukende, het denken-verlammende rumoer niet zou kunnen stoppen. Hij kon slechts hopen dat een van de kinderen als bij toeval de bedoeling van zijn verzengende blik zou opvangen, en in een spontane, angstige huilbui zou uitbarsten.

Tevergeefse moeite. Geen kind keek zijn richting uit. In gefrustreerde woede dwong Arie zijn oogbollen tot het spuwen van vuur, maar de kinderen bleven zich vooralsnog onbewust van zijn smachtende haat.

Juist toen Arie, bijna duizelig van deze geconcentreerde inspanning, zijn blik weer wilde afwenden viel zijn oog op een beweging ergens in het midden van de ballenbak. De getergde uitdrukking op zijn gezicht maakte langzaam plaats voor verbluffing, toen hij besepte wie daar stond temidden van de nog altijd rumoerige kinderschaar.

RONALD McDONALD zelf! In levende lijve...

